

De werkgroep participatie is dood. Leve de participatie!

Gepubliceerd in de Westerpost, 25 mei 2011, pag. 5

Tijdens de raadsvergadering van 11 mei hield de werkgroep participatie *de facto* op te bestaan. Het onderwerp bewonersparticipatie zal voortaan in openbare raadsvergaderingen worden besproken, niet langer in de achterkamers van de politiek. Pure winst.

Maar we zijn er nog niet.

Als vertegenwoordiger van een bewonersgroep uit Overtoomse veld pleit ik al jaren voor een gelijkwaardige rol voor bewoners in de vormgeving van hun leefomgeving. Dit pleidooi houd ik samen met collega's uit heel Nieuw-West.

Veel raadsleden, tenminste één stadsdeelwethouder en een ontmoedigend grote groep beleidsondersteuners weten zich geen raad met ons pleidooi en trachten onze roep om meer participatie op niet-inhoudelijke gronden te diskwalificeren. De twee meest voorkomende reflexen:

- 1) “U zit hier nu wel met uw wensenpakket, maar bent u representatief? Wij moeten ook een stem geven aan al die andere bewoners die hier niet zijn.” Daarmee implicerend, dat de niet-aanwezigen blij zijn met de mate van invloed die zij uitoefenen, misschien zelfs ongelukkig met óns streven naar méer invloed.
- 2) “Het gaat u alleen maar om stadsvernieuwing, maar participatie is meer dan dat.”

Onder welke steen hebben deze raadsleden en dagelijks bestuurders de afgelopen 15 jaar gezeten?

Dat “hun” *andere* bewoners niet naar de raad komen, heeft, zo zie ik in m'n eigen vrienden- en kennissenkring, *he-le-maal* niets te maken met tevredenheid over de participatie, maar alles met desinteresse in, wantrouwen jegens en, op z'n best, onbekendheid met politiek. Drie voorbeelden uit Overtoomse veld van wat er mis gaat.

Voorbeeld één. Verschillende van mijn vrienden wonen in de Piet Mondriaanstraat. Enige tijd geleden werden hun woningen vanbinnen vernieuwd. Dat zou een paar weken duren. Het werden maanden. Maanden van stof happen, van niet kunnen koken in de eigen keuken, van niet kunnen douchen in de eigen badkamer. En de opknapbeurt hield op bij het trappenhuis. Dat verkeert nog immer in deplorabele staat. Behalve bij de entree, waar tegenover nieuwbouwwoningen zijn gepland, die natuurlijk een geinig, fris uitzicht moeten hebben. Het is uiteindelijk zo erg geweest, dat een grote groep bewoners een gerechtelijke procedure is begonnen voor schadeloosstelling. En driemaal raden... ze hebben gewonnen. Terecht. Toen de plannen voor renovatie werden gesmeed, werden bewoners niet, of slechts *pro forma*, gehoord.

Voorbeeld twee. Tijdens een actie voor vernieuwing van het August Allebéplein voor en door wijkbewoners, schreef een diverse groep wijkbewoners een programma van eisen. Er bleken echter vergaande afspraken te zijn gemaakt tussen tenminste één ontwikkelaar en 't stadsdeel, ten koste van de voor iedereen toegankelijke en door iedereen gekoesterde openbare ruimte. De meerderheidscoalitie in de raad weigerde daarover in discussie te gaan, mede onder druk van het dagelijks bestuur. Het bewonersprogramma werd zonder opgave van redenen genegeerd. Wel werd door beleidsondersteuners van 't stadsdeel, tijdens hun wekelijkse spreekuur, gesuggereerd, dat allochtone deelnemers aan de actie het stadsdeelplan heel mooi vonden, maar misleid waren door

hun autochtone buren. Toen ik zulks bij mijn allochtone buren navroeg -die overigens bijna allemaal prima Nederlands spreken, omdat ze dat moeten voor hun werk- ontkenden hoogst verontwaardigd: zij deden mee, omdat ze een *plein* willen en geen tochtige, donkere winkelstraat (het stadsdeel wil het plein volbouwen).

Voorbeeld drie. Mijn twee kinderen zaten op peuterspeelzaal 't *Landje* in het Rembrandtpark. Een plek waar ouders en kinderen met zeer uiteenlopende sociaal-economische achtergronden uit Amsterdam (Nieuw-)West elkaar ontmoetten. Toen moest de peuterspeelzaal dicht. Omdat de nieuwe trend de brede school met voorschoolse opvang was. Een op zichzelf zinvol concept. voor kinderen uit gezinnen in de sociale gevarezone. Geen ontmoetingsplek tussen mensen uit hogere en lagere sociaal-economische klassen, zoals 't *Landje* dat wél was. Het besluit om de peuterspeelzaal op te heffen was echter al lang en breed genomen, zonder inspraak van ouders en leerkrachten. We zochten de discussie, maar werden niet ontvankelijk verklaard. De keuze tot opheffing werd onderbouwd met het argument, dat 't schoolgebouw niet meer aan de veiligheidseisen voldeed. Het staat er, jaren na opheffing van de peuterspeelzaal, nog steeds en is dagelijks in gebruik voor kinderfeestjes.

Waar was ú, raadsleden-en-bestuurders-die-de-zwijgende-meerderheid-haar-stem-geven, toen wij u nodig hadden? Waarom gaf u ons geen stem in de Piet Mondriaan? Waarom gaf ons geen stem op het Allebéplein? Waarom gaf u ons geen stem op 't Landje?

Hadden wij tóen een goede verordening op de participatie gehad, was onze rol van gelijkwaardig partner goed geregeld geweest, hadden wij gewicht in de schaal kunnen leggen. Gepokt en gemazeld door tegenslagen uit het verleden, verheffen wij nu onze stem en vragen u om ons alsnog een gelijkwaardige rol te geven. En nu durft u te zeggen, dat wij niet met onze eigen stem spreken, maar dat ú onze stem bent? “Hoe durft u?!”, zou ik bijna vragen. Hoe denkt u, dat het voelt, om hier te wonen en te zien, hoe een handjevol beleidsmakers, commercieel en gouvernementeel, voor 99% van de bewoners bepaalt, hoe het leven eruit komt te zien, zonder dat die 99% daarover iets wezenlijks te zeggen heeft?

U wilt bewoners die nu aan de zijlijn staan, mee laten doen. Heel goed. Begin ermee, ze een bestuursrechtelijk handvat te geven, om die rol af te dwingen. Stop met uw paternalistisch gezever over “een stem geven”. Die stem bent u nooit geweest, en zult u op deze manier nooit worden. Juist door een degelijk bestuursrechtelijk fundament voor de bewonersparticipatie te leggen, zult u als bestuurder respect afdwingen, doordat u bewoners, eindelijk, in staat stelt hun stem te laten horen.

En, alstublieft, dit gaat niet alleen over stadsvernieuwing. Dit gaat over ons leven. Immaterieel en materieel. Zie voorbeeld 3. En zo kan ik er nog wel twintig ophoesten.

Ik wens u wijsheid en durf toe. En, alstublieft, haal het cliché van de zwijgende meerderheid nooit meer uit de kast. Het is zó onwaar, zó onwaarachtig. En, vooral, zó versleten. Het wordt nog eens uw ondergang.

Martijn Rutte
bewoner van Nieuw-West